

Busters bo

Arkitektens egenritade toppmoderna stuga är ett koncentrat av barndomens semestrar på släktegendomen utanför Bollnäs.

Text PETTER EKLUND Foto PATRIC JOHANSSON
Styling MYRICA BERGQVIST

Det lilla glashuset vid älven fäster i platsens historia med kakelfabrik och sommarlov. Draperier från lokala Växbo lin, ett av landets få linnevåverier. Stolar ritade av Buster Delin.

»JAG HAR INGET SYSTEM ELLER SPECIELL STIL, MAGKÄNSLAN FÅR STYRA.«

Tegel från kakelfabriken golv murades till väggar. Stenarna valdes ut efter olika bränningsfärg. Dörrar i stål ritade av Buster Delin. Kruka från Höganäs.

Betonggolv med sandkänsla. Som har fått en lätt avslipning och behandling med syntetisk träolja.

Arkitekt och byggherre Buster Delin.

ett glashus möter en ruin vid Ljusnans strand. Älven drar förbi, ljud av flödande vatten överallt, landskapet tycks laddat med rörelse och äventyr. Ett hus kan samla hela sin omgivning i sig och i Buster Delins hus möts semesterliv, jobb, barn, släkt, minnen och industrihistoria, allt i en självklar låda. »Jag ville bygga något modernt som samtidigt hör ihop med platsen. Det skulle också vara genomförbart rent byggnadstekniskt. Ett hus får inte bli för krystat«, säger Buster medan vi skrotar runt på tomten, klappar får och kikar på härbren, uthus och kanalbyggen från 1800-talet. »Jag har inget system eller speciell stil, magkänslan får styra«, säger han om huset och citerar arkitekten Léonie Geisendorf: »Man ska fånga idén medan den är fuktig.«

Idén här var att äntligen bygga ett eget sommarhus, ett hus att visa upp för kunder, men främst ett hus som på sitt eget vis förnyar livet på släktegendomen Lundnäs utanför Arbrå i Hälsingland. En ny generation får nu huset i ryggraden. Fyra barn rusar ut och in – det har alltid varit sommarlovsmarker här, fyllda av lekplatser och gåtor. >

Ljusnan brusar, sjunker och stiger. Glaset var den dyraste delen i huset. Matbord av limträ och svarvade ben, ritat och byggt av Buster Delin. Behandlat med Zar oljebets *Charcoal* och dansk möbelolja.

› Nere i strandbrinken ligger en bröt av keramiskt skrot, knotiga, vridna, trasiga, expressiva bitar som om en modern utställning hade lämpats av här och glömts bort. Det är resterna av en tipp vid Arbrå kakelfabrik, som tillverkade kakelugnar och tegel här från mitten av 1800-talet och fram till 1918, då fabriken revs. Delin-släkten använde fabriksgrunderna till festplats under somrarna och det blev nu ett bra ställe för ett hus. Buster grävde ur ruinen av formverkstaden: »Det kändes som att ge den igenväxta festplatsen nytt liv.«

ETT GAMMALT TEGELGOLV revs upp, tvättades och murades om till stödmur. Buster satte sig in i murandets mysterier, han studerade murverk i Stockholm, bland annat omkring Tekniska högskolan. »Man får stor respekt för den tidens tegelarbetare. Att mura är på något vis grunden i allt byggande, med stenar som passar i handen. Det var också det roligaste att göra, med lod, rätsnöre och munkförband, det var som en skola i formgivning och hantverk.«

Och just där, i mötet mellan det gamla och det nya, i stengrundens bumlingar och det älderdomliga teglet mot moderna linjer, föddes husets kärna, dess idé. ›

»MAN FÅR STOR RESPEKT FÖR DEN TIDENS TEGELARBETARE.«

Mitt i huset en murad och putsad öppen spis. Ett integrerat cirkulationssystem leder ner värmen i betonggolvet där den magasineras som i en kakelugn. Soffa från Ikea, bord ritat och producerat av Buster Delin.

BUSTER DELIN

BOR med fru och barn i lägenhet i Vasastan.

GÖR Utbildad på Beckmans och ritat såväl hus som inredningar. Senast visade vi huset för hans syster och sväger, Calle Forsberg och Marika Delin i Residence, i nummer 9/2015.

»Verandan förlänger rummet, men fyller mest en filosofisk funktion.«
Taket bärs upp av träpelare. På dessa limträbalkar och ett system av reglar och stolpar. Pinnstolar inköpta begagnade. Matta antik.

Naturligt hus.
Värme genom passiv
solenergi. Energi-
filmen på glaset
förhindrar utstrålning
och bevarar värmen
inomhus. Energivinst
30 procent!

Grundstenar från
rivna fabrikskus i
husets bakre vägg.
Stenen fungerar
som värmemagasin.

› En bekant till Buster som såg ritningarna sa »Aha, The Glasshouse«, men han kände inte ens till det. Visst kan tankarna dra mot Philip Johnsons berömda glashus byggd 1949 uppåt kusten från New York. Det huset var i sin tur inspirerat av Farnsworth House, en Mies van Der Rohe-ritad glaskåk från samma tid. Influenserna kom från det tyska 20-talets industribyggnader och fördes över till privathus i avantgardestil av bland andra van der Rohe. Stilen definierades med Case Study-husen i USA på 50–60-talen och idealet lever kvar. Bruno Mathsson tog glashuset till Sverige. Som stil förknippas de med det goda livet, lyx och modernitet mitt i naturen, det är lätt att smälla upp dem, desto svårare att fylla dem med innehåll och mening. Busters hus är dock något mer än en stöddig glasbox på en stilig plats, det är en funktionell hembygdsmaskin, en arvtogare till naturnära arkitektur som lusthus och skogskojar, ställen att spana ifrån.

› Jag ville göra något långlivat och beständigt. Formen har växt fram ur förutsättningarna på platsen. Graniten, teglet, det tjärade träet och den vitkalkade putsen, ger samhörighet med de andra byggnaderna på tomten. De traditionella japanska husen har varit min främsta källa till ›

»BUSTERS HUS ÄR DOCK NÅGOT MER ÄN EN STÖDDIG GLASBOX PÅ EN STILIG PLATS.«

»NÄR DET BÖRJAR SKYMMA UPPLÖSES DET MÖRKA INNERTAKET I INTET.«

Kök på baksidan av öppna spisen: centralt och effektivt. »Det är skönt att inte ha kök och vardagsrum i samma rum.«

Byggt av Ikea-produkter med speciallösningar. Köksbänk och stänkskydd av topphyvlad ölandskalksten från Mysinge.

› kunskap om träbyggande, och känslan av Louisiana utanför Köpenhamn har varit en dröm som följt med tillsammans med den japanska trädgården i Norrviken.« Huset tog fem år att bygga, till stora delar har han byggt det själv och betalat successivt, inga lån tagna. Med handlag och gott om tid går det och huset blev ett konstverk.

LUNDNÄS ÄR LADDAT med minnen. Här finns alla sommarloven, släktbanden bakåt, här levde Buster under sina tonår, härifrån drog han till storstan. »Det är den här platsen som är min fasta punkt och hit återvänder jag med min familj.« Hans farfarfar Nils Delin var jägmästare, men byggde upp en förmögenhet på affärer, med bland annat kol och koks, i början av 1900-talet. Familjen bodde i Djurholm, men Nils, som hade sina rötter i södra Norrland, köpte Lundnäs 1917 och stället blev familjen Delins sommarparadis. För tio år sedan tog fem syskon över. Disponentvillan längre upp bland tallarna är mättad med rysk datjastämning, med kachelugnar från bruket i alla rum. Här uppe håller syskonen till. Barnen Delin växte upp i en av Stockholms finaste betongvillor, Villa Delin, även kallad »bunkern« eller »betonghuset«, ritad av Léonie Geisendorf som varit medarbetare till Le Corbusier.

På 1980-talet lämnade familjen Djurholm, flyttade upp hit, och Buster i pennyloafers och blekta jeans mötte livet i Arbrå. Men kulturkrocken gick fint, han hade sommarlovskompisar här, träffade en tjej och fortsatte med sin hobby: bergsklättring. »Jag hade ett mål, att bestiga Bodberget. Vi gjorde det redan första sommaren.«

Så småningom flyttade Buster tillbaka till Stockholm, drev butik för klätterutrustning, började pyssla med förpackningsdesign och gick den då nystartade Beckmans formlinje, som drevs av Jonas Bohlin och Thomas Sandell.

Buster blev arkitekt och kom att rita inredningar, butiker och lägenheter. För fem år sedan ritade han ett litet, effektivt och charmigt hus åt sin mamma som då hade lämnat Hälsingland. Huset i en trädgård skapad av Busters syster, trädgårdsdesignern Marika Delin, blev omskrivet och fler husuppdrag följde.

Buster Delin driver nu sitt enmansföretag vidare med flera privathusprojekt på gång, bland annat ett sommarhus på Vättersö, men också kaffebaren Zibetto på Manhattan. Hans viktigaste hus är ändå här och det är stadigt förankrat i sin plats. Nu flödar omgivningen genom glasväggarnas membran: skogen, somrarna, tider som gått och tider som kommer.

»I skymningen upplöses det mörka innertaket i intet, som att sitta under bar himmel.« Innertak med svart duk som döljer isoleringen och smala granbrädor som ger god akustik.